

ЧАРІВНЕ ЛЮСТЕРКО

й унікальність



Ранок був світлим і ясним. Сонячне проміння завітало в кімнату Аврори. Спершу воно освітіло медалі на стіні. Потім потрапило на підлогу й осяяло іграшкову собаку, яка звалилася з ліжка, коли Аврора переверталась уві сні. Далі проміння впало на клітку з кроликом Плюшкою, від чого той почав стрибати й бігати.

Аврора порухалася на ліжку й поступово стала прокидатися.

— Плюшко, ну ти й тупотун зранку! — сказала дівчинка кролику, погладила його м'яку білу вовну й легенько пом'яла за вушком.

Аврора пішла вмиватися. Їй пощастило — ванна була вільною, батьки та молодший братик іще спали. Аврора подивилася на себе в дзеркало й вигукнула:

— О ні! О ні-ні-ні! Я забула заплести кіски перед сном! О ні-і-і-і-і, я не хочу з рівним волоссям йти у школу! Тільки не це!

Дівчинка побігла до кімнати батьків і почала будити маму.

— Мам! — прошепотіла Аврора.

— Мамо! — сказала вона голосніше.

— Мамочко! — уже трясла Аврора сонну маму.

Мама нарешті розплющила очі:

— Що трапилось, любя?

— Мені терміново потрібно накрутити волосся перед школою. Будь ласка, накрути мене щипцями, благаю!

Прокинувся і тато, глянув на доньку та знову заплющив очі:

— Навіщо тобі крутитися? Ти прекрасна.

Аврора не відповіла на комплімент і продовжила благодіяти маму зробити їй зачіску.

— Авроро, сонечко, ми не встигнемо. Ти запізнишся, — мама подивилася на годинник.

Аврорі вдалося вмовити маму. Того ранку з дому дівчинка вийшла з кучерявим волоссям і запізнилася до школи на 10 хвилин.

Першим уроком була зарубіжна література. Учні вивчали міфи. Коли Аврора ввійшла до класу, вчителька саме представляла нову ученицю.

— Знайомтеся, це Агата. Вона вчитиметься з нами.

Аврора подивилася на Агату... в Агати було гарне, від природи кучеряве волосся!

— Привіт, Агато, — ледь вимовила Аврора.

— Привіт! — привіталась у відповідь нова однокласниця і махнула їй рукою.

На перерві Агата підійшла до Аврори, яка продовжила сидіти на стільці:

— Можна? — сказала Агата.

— Звісно.

— Чому запізнилася? — запитала вона дівчинку.

— Зачіску робила.

Агата подивилася на волосся Аврори:

— Яку?

— Ну як «яку»? Кучері.

— А-а-а. Та просто їх уже немає, — стелула плечима Агата.

Аврора зітхнула:

— Завжди так. Коли накручуєш на щипці, то кучері тримаються максимум пів години. А от коли заплітаєш на ніч кіски, то тримаються до вечора. Але плести кіски щодня — справжня мука.

— То навіщо ти це робиш?

— Бо мрію про таке волосся, як у тебе...

Здивуванню Агати не було меж:

— Ти серйозно?! Таке волосся, як у мене? Та воно ж постійно кучерявиться! Дуже складно вкласти його, щоби ці кучері мали гарний вигляд. А про зачіски я взагалі мовчу! Яку зачіску не зробимо з мамою, постійно здається, що в мене «півники» вискочили — волосся стирчить у різні боки. От би мати таке пряме волосся, як у тебе.

Дівчатка замовкли й замислилися. Виходило, що Аврора з рівним волоссям хотіла кучерів, а кучерява Агата хотіла рівне. І всюди були свої переваги й недоліки.

Раптом перед дівчатками щось замерехтіло. Складалося враження, що молекули повітря загорілися, засвітилися, заблїмали різними кольорами. Простір завмер. Ніхто

не ворушився: ні учні, ні вчителі. Окрім дівчаток, мерехтіння ніхто не бачив. Дівчатка спостерігали. О ні, не може бути! Перед ними опинився...

— Грифон... — вимовила Аврора, не зводячи очей з істоти.

— Хто? — пошепки перепитала Агата, немов боялася, що грифон її почує.

— Це грифон. Дивися, у нього голова орла, а тіло...

— А тіло лева! — продовжив за дівчинку грифон. — Але я волію, щоб мене називали на ім'я. Мене звати Грифай. Дуже приємно, дівчатка, — грифон уклонився. — Я прилітаю до дітей, коли потрібна допомога у складних питаннях, — розказав він.

Аврора всміхнулася. Грифай їй подобався, тож вона хотіла краще з ним познайомитись: звідки він? Хто його відправив? Але відчувала, що відповіді на всі свої запитання отримає невдовзі. Не одразу.

— Слухай, Грифаю, ти можеш начарувати, щоб у мене було кучеряве волосся, як в Агати, а в неї — рівне, як у мене?

Грифай замислився. Він мав багато чарівних умінь, про які дівчатка ще не знали.

— Авроро, чи пам'ятаєш ти, який вигляд у жирафа? — неочікувано запитав Грифай на прохання.

— Так, звісно!

— Для чого йому довга шия і довгі ноги?

— Щоб їсти листя з акації, баобаба і з інших високих дерев.

— Правильно. Саме з високих! Це ти чудово підмітила. А тепер уяви, якби жираф захотів собі лапи лева. Що було б?

— Він не зміг би харчуватися! — вигукнула Агата.

— Отож-бо. І був би голодним.